

Edgaras Alanas Po

ANNABEL LEE

Nuo to laiko prabėgo daugelis metu
Prie dainuojančios jūros, pačiam žemės pakrašty
Jūs, galbūt, pažinojot mergina
Vardu Annabel Lee.
Susilieję savose širdyse visam laikui,
Mes išsiskirti akimirkai nebegalėjom.

Mes buvom kaip vaikai – ji ir aš,
Prie dainuojančios jūros, pačiam žemės pakrašty
Ir mes skendome meilėj, pranokusioj žemišką jausmą
Aš ir manoji Annabel Lee.
O dangaus sparnuoti angelai žiūrėti į mus
Negalėjo be pavydo.

Ir štai kodėl iš debesies tada
Prie sopančios jūros, pačiam žemės pakrašty
padvelkė vejas šiurpus mirtimi
ir apgaubė mano įstabiąją Annabel Lee.
Ir kilmingas gentainis atėjo jos pasiimti,
Ir pagrobė ją iš manęs
Didingame kape ją paguldė
Prie sopančios jūros, pačiam žemės pakrašty.

Dangaus angelai, net perpus nepatyrė tiek laimės,
žiūrėti į mus negalėjo be pavydo
Ir štai kodėl (visi tada tai žinojo,
Prie sopančios jūros, pačiam žemės pakrašty),
Vejas papūte iš naktinių debesų
Pragaišino ir nužudė manąją Annabel Lee.

Bet patys išmintingiausi niekada
Mylėti taip, kaip mes, negalėjo.
Stipriau mylėt negalėjo.
Ir dangaus angelai nediršo tada
Ir demonai iš vandenynu gelmių
Neįstengė išskirti ir pragaišinti mūsų sielų
Mano ir manosios Annabel Lee.

Ir menulio švytėjimas atneša man sparnuotus sapnus
O nuostabiosios Annabel Lee
Ir žvaigždės niekada nepateka, bet aš jaučiu įstabu groži
Groži nuostabiosios Annabel Lee

Ir užplūdus nakčiai –aš visad greta
Mano mylimosios – mano gyvenimo nuotakos
Ten, kape, kur žemės pakraštys
Jos kape, greta sopančios jūros.